

степен. Едно време хората живееха задушевно, с комшулуци, по-задружно. Баща ми не седнаше на масата без всички деца да са седнали. Някога се слагаше руски самовар и всички се събирахме около него да пием чай. Имаше много хармония.

12. Образът на Родината и българката са част от Вашия естествен и жизнелюбиво-утвърждаващ поетичен свят? Какво бихте споделили за духовното и нравствено здраве на нашето общество? Доколко литературата е длъжник на нашето време?

Отново за отчуждението ще кажа. В чужбина хората от едно семейство се срещат един път в годината и не се познават. У нас все пак се помним. Нашата България е малка. Аз съм българка и жена и пиша най-много за българската жена. ^{За мъжете нека пишат мъжете.} Голем въпрос е в хармония ли са българския мъж и българската жена. Бяха, но днес не са. Всички станаха възискателни към себе си. Жената се бори да го надвизва, ту с хитрост, ту с любов. В тези късни години хармонията е нарушена. Сега всеки е на някаква служба и по-малко се интересува от хармонията в семейството. Много по-сложен и по-труден стана живота. Колкото имаме ~~малки~~ приспособления за удобства, толкова вътрешно се отчуждаваме. Повече се сближихме с предметите, отколкото с хората. По-рано беше по-земно. Сега техниката навлезе в живота много. А за литературата? Който пише, той си има дар или с желание, с учене се постига.

13. По жизнения път между двете Халееви комети Вие преминахте пълнокръвно, не като страничен наблюдател, а като човек и поет, който чрез своето творчество допринесе за духовното извисяване на националната ни култура. Разкрихте ли докрай сърцето си?

Не мога да кажа, че докрай съм разкрила сърцето си. И мисля, че не може да стане докрай на живота на човека. Някои работи не искам да ги разкрия, да си останат моя тайна, защото другият не може да навлезе напълно в преживяното, за което човек говори и мисли.